thời gian, cửa tù hình như không khóa nữa, tôi vẫn phải ở trong tù nhưng hình như các sĩ quan trực đều nhìn sang hướng khác để cho tôi có một tự do tối thiểu. Không ai nói thẳng với tôi là tôi được tù thả lỏng nhưng với những dữ kiện xảy ra hằng ngày, tôi cảm nhận ra điều đó. QC không còn đón đưa tôi đi bay nữa, tôi thử đi phố, đi câu lạc bộ, không ai nói gì cả, tưởng rằng đã qua cơn hoạn nạn, không ngờ……

Giờ bay huấn luyện T41 bị cắt giảm, học chưa đủ giờ nhưng coi như đủ, chúng tôi phải đậu T41 mới được qua học L19. Tôi được cắt bay với Tr/Úy Phúc. Trước giờ bay khoảng 15 phút, tên của Tr/Úy Phúc bị xóa bỏ và được thay vào bằng Th/Tá Tuấn. Rời Phi trường Nha Trang, ông bảo tôi bay ra vùng 6 với cao độ 3000 dặm, ra đến nơi, ông bảo tôi bay theo chỉ thị mà tôi đã học rồi bay về. Tôi cảm thấy tự tin vì không thấy quờ quạng gì cả, trong lòng hơi hớn hở và tôi mỉm cười trong lòng, L19 đang chờ tôi.... Ra khỏi phi cơ, ông báo cho tôi biết là ông mới đánh rớt tôi và báo cho tôi biết nếu tôi bị rớt một lần nữa tôi sẽ bị loại ra bộ binh. Tôi vẫn không tin là mình bị đánh rớt, mình bay có thua ai đâu mà lại bị đánh rớt. Hay là… Thôi đúng rồi, chắc lại bị gửi gấm nữa rồi…Tôi nghĩ vậy!!

Hai tuần sau tôi có tên đi thi lại lần thứ nhì nhưng không có tên của vị Sĩ Quan nào sẽ bay với tôi, tôi kiên nhẫn chờ đợi, hồi hộp và âu lo… rồi chuyện gì đến cũng phải đến. Th/Tá Tuấn bước vào rồi ghi tên ông vào chỗ vị Sĩ Quan sẽ bay với tôi, tim tôi như ngừng đập, không thể tưởng tượng cuộc đời bay bổng của mình chấm dứt từ đây. Tôi không nói gì cả, lặng lẽ đi về cái nhà tù thương yêu của tôi để suy nghĩ, để chán đời và để chấp nhận cái không may của mình, tất cả chỉ vì…gái.

Một đoạn phim ngắn ghi lại cuộc đời Quân Ngũ của tôi từ từ hiện ra trong bộ óc phân vân không định hướng của tôi. Đang suy nghĩ, đang mơ màng thì…

Thằng bạn tôi chạy vào trại tù của tôi, thở hổn hển..

- Ê mày, lên trường Phi Hành gấp, Th/Tá Thiếc kêu

- Thôi, lên làm chi, trước sau cũng rớt. - Tôi trả lời.

- Th/Tá Thiếc gạch tên ông Tuấn đi rồi, ổng ghi tên ổng vô, mày sẽ bay với ổng…đ.m. lẹ lên trước khi ổng đổi ý - Nó la lên

- Thiệt không mày?

- Mẹ mày, tao chạy về đây để giỡn với mày hả?

Hai thằng tôi cắm đầu cắm cổ chạy, vừa chạy nó vừa cố gắng kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra, tôi nghe tiếng mất tiếng còn nhưng cũng hiểu đại khái, thì ra trời cũng còn thương tôi.

Tôi theo Th/Tá Thiếc ra tàu, ông đứng chờ tôi kiểm tàu mà không nói tiếng nào cả. Tôi cất cánh, ông bảo tôi ra vùng và cao độ theo bảng cắt bay rồi cứ bay cho ông thấy những gì tôi đã học được. Tôi cứ thế mà bay, thỉnh thoảng liếc xem ông có phản ứng gì không…. Mọi việc đều tốt đẹp, tôi được chấm đậu T41 để qua L19, hú hồn… Tôi và mối tình tù tội đấy mất liên lạc, chẳng còn gặp nhau nữa.

Chưa kịp solo L19 thì vì xăng nhớt giới hạn, chúng tôi phải tạm ngừng học bay, trong thời gian chờ đợi chúng tôi được gửi sang Trại Phi Dũng để học khóa 65 ĐCSQ, mở đầu cho một đoạn trường thứ hai trong cuộc đời quân ngũ của tôi,

Xin hãy tạm gọi là : Khổ vì gái 2

Trung-Tâm Huấn-Luyện Không-Quân
LIÊN ĐOÀN KHÓA SINH
ĐOÀN TÂN BINH
Số 005
PHÉP XUẤT TRẠI
CHỈ-HUY-TRƯỞNG TRUNG-TÂM HUẤN-LUYỆN KHÔNG-QUÂN CHO PHÉP
Khóa sinh NGUYỄN-VIỆT-HÙNG Cấp bậc SVSQ
Số quân 74/603452 Khóa 65 ĐCSQ
Được phép xuất trại theo quy chế ghi ở mặt sau.
KBC. 4721 09.01.75

■ 2

Làn sóng SVSQ học bay quốc ngoại về rất đông, tất cả chúng tôi phải chịu 16 tuần huấn luyện thay vì 3 đến 4 tuần như lúc trước. Tôi cảm thấy may mắn là vẫn còn được huấn luyện dưới mái trường của TTHLKQ Nha Trang thay vì Đồng Đế, Long Thành hay Thủ Đức như một số bạn tôi phải gánh chịu.

Cuộc đời đưa đẩy, tôi quen một cô bạn gái người Nha Trang, nàng là nữ ca sĩ của trường HSQ Đồng Đế… vì thế bao tai ương đang chờ đợi để trút xuống cuộc đời không may mắn với nữ giới của tôi. Đã biết khổ mà sao vẫn không màng vì nếu màng thì làm sao